

Temps d'òpera, encara

Si ens posem melodramàtics, conclouríem que l'òpera a Girona està en hores baixes, en comparació, per exemple, amb la programació al Teatre Municipal de Girona fa cent anys. A l'espectacle total li ha sortit molta competència, resulta car i elitista —diuen—, un luxe que no ens podem permetre en aquests temps de racionalització de les despeses. De vegades em sembla que algunes músiques estan essent pesades en les balances del Judici Final, on el dimoni mira de fer trampa a sant Miquel. L'òpera continua essent un espectacle popular: només cal veure l'arrelament dels Amics de l'Òpera de Girona o l'èxit dels cinemes gironins que la programen amb una certa regularitat. Li cal, això sí, reinventar-se, trobar noves fórmules d'èxit, comprometre's amb el present, desempolsegarse de mals hàbits.

En aquesta direcció, *Òpera jove* és una resposta gironina contra la pretesa agonia de l'òpera. A prop de casa vostra podreu veure segurament alguna de les funcions de *L'impresario in angustie*, de Domenico Cimarosa, que passejaran durant tota aquesta temporada per les comarques gironines. Una proposta refrescant d'*opera buffa* feta per gent jove, artistes en vies de professionalització, que ha sorgit del projecte pedagògic dels cantants lírics gironins Xavier Mendoza i Chantal Botanch. La tria de l'òpera és perfecta, perquè precisament usa com a argument les dificultats de creació d'un espectacle operístic,

Òpera al cinema

Pel que fa a grans produccions operístiques, opteu per la programació de molts cinemes gironins, si no podeu permetre-us el Liceu, sense cap mala consciència. No em canso de recomanar-ho. Les condicions acústiques, visuals i econòmiques són més que acceptables. Hi ha gent que hi trobarà pegues: els uns, que si falta l'emoció del directe; els altres, el glamur de les llotges i les perles. Jo, l'únic problema que hi trobo és que es veuen massa de prop els maquillatges, els defectes dels actors: allò que dissimula una pietosa distància de l'escenari.

PEP DUXANS

en clau d'humor. Les veus són encara tendres, en formació, però no pas el projecte, que té la marca de fàbrica de Toni Sans, d'Egos Teatre, gran companyia banyolina que munten, amb pocs recursos, musicals formidables.

Sans ha optat per una impuresa saludable, traduint al català molts fragments, traslladant-la d'època, afegint-hi gags, desconstruint-la sense recança. La dramaturgia és imaginativa, el coreògraf ha fet passar els cantants per l'adreçador, l'obra s'instal·la perfectament en el present, i tothom hi acaba passant una bona estona. El que podria haver estat una funció de final de curs es converteix en un producte ben digne, capaç de portar a molts teatres gironins tota l'emoció de la lírica i més d'una rialla.